

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Holberg og hans Scene

Citation: Brandes, Edvard: "Holberg og hans Scene", i Brandes, Edvard: *Holberg og hans Scene*, Gyldendal, 1898, s. 176. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_03-shoot-idm140324074464640/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Holberg og hans Scene

indrede hver Phistersk Betoning med en saa matematisk Nøjagtighed, at han maatte vride sig som en Orm for at slippe udenom. I Aarevis havde han modsat sig *Den Stundesløses* Genoptagelse, men saa strængt trængte man ind paa ham, at han gav efter.

Og det var forsaavidt Synd som selve Skuespilleren og hans Venner tilbragte en traurig Aften. Hr. Poulsen véd godt selv, hvor lidet Udfaldet svarede til de Forventninger, som man nærer til ham i en ny Høibergsk Rolle, og naar han selv bedømmer sit Spil, vil han roligt sige, at han stod udenfor Figuren den hele Aften, beskuede og kritiserede sig selv, følte sig usikker og nervøst mærkede, hvorledes han og Oldfux ikke smæltede sammen til ét Menneske.

Dette Resultat beroede dels paa tilfældige Aarsager, dels paa en dybere Grund.

Tilfældigt var det, naar Hr. Schram istedetfor at støtte sine Medspillende fortrædige dem. Der kan ikke herske mindste Tvivl om, at Hr. Schram ganske forfejlede Rolien. Hans Spil kan ikke sammenstilles med Hr. Poulsens, idet denne leverede et stort men mislykket Arbejde, medens Hr. Schram derimod blev et Intet paa Scenen og spillede med en saadan Usikkerhed, at hans Kolleger aldrig vidste, om de fik Stikordet fra det aftalte Sted, knap endda om de fik Stikordet. Den brillante Udgang af anden Akt, hvor Oldfux

forklædt som Tysker vælter Bordet, ødelægges helt, end ikke Dikteringsscenen slog an, skønt den altid tilforn skænkede Fremstilleren en sikker Triumf.

Imidlertid, Schram gjorde Hr. Poulsen nervøs, saaledes, at denne kom forknyt fra Prøverne og ved Førsteforestillingen mærkede, hvordan Taget slap. Hans Optræden blev tvungent-lystig.

Og her staar vi ved den anden dybere Grund.

Hr. Olaf Poulsen havde ingen heldig Sæson; de nye Roller lykkedes ikke, de gamle syntes ikke i Besiddelse af det gamle Humør. Dog skal man straks vise Skuespilleren den Retfærdighed at paapege de ialt syv nye Rollers delvise Ubetydelighed. Hvad var det vel, som Olaf Poulsen havde at udføre i *Et Samfundsoffer*, *Ungt Folk*, *Ulla skal paa Bal!* Lutter forslidt Stof at bearbejde. Tilbage bliver i *Hjemkomst* Dyrlegen, der holder sig konstant i samme Stemning med ensfarvede Repliker, Onkel Tobias i *Helligtrekongers Aften* og Oldfux i *Den Stundesløse*. Heller ikke Tobias faldt helt til Rette for den udmærkede Kunstner: Vittigheden tabte sig i Uro og Støj.

Sagen er den, at Hr. Poulsen befinder sig paa et Punkt, hvor han tvinges til at forny sin Stil. Ungdommens Tid og dermed den ubekymrede Lystighed er forbi. Hr. Poulsen bevarer fuldkommen sin Magt over Publikum; naar han, som er Københavns populæreste Kunstner, viser